

hold, hvorom her er Spørgsmaal, ligesaa lidt som dette Rescript indlader sig paa under Form af en authentisk Lovfortolning at udtale Nogetsomhelst om, hvorledes de tidligere Retsbestemmelser denne Gjenstand vedkommende skulde være at forstaae. Rescriptets Ord gaae ligefrem kun ud paa, at Kongen siger, at saaledes vil han, at Dyrigheden i Kjøbenhavn for Fremtiden skal behandle de Spørgsmaal, hvorom her er Tale, og dette maatte da være Reglen, indtil Kongen gav en modsat Bestemmelse. Rescriptet bestemmer, at Cancelliet skulde have en vis Bemyndigelse; deraf fulgte, at, saalænge Kongens Bud stod ved Magt, havde Cancelliet vel denne Bemyndigelse, men naar Kongen vilde tage den fra det, eller vilde ophæve eller forandre dette Bud efter dets Indhold og Bessaffenhed, da stod det ganske vist i hans Magt. Kunde der være Tvivl om den rigtige Opfatning af Rescriptet af 1806, da troer jeg vistnok, den maatte hæves ved det Uddrag, vi have meddeelt af Cancelliets Erklæring, som gik forud for Rescriptet; thi deri indeholdes tydeligt, hvad der idetmindste forekommer mig at staae klart i Rescriptet, at, hvad den første Deel af Rescriptet, hvorom her er Spørgsmaal, vilde bestemme, kun var, at fastsætte Forholdet mellem Bagerierne indenfor og Bagerierne udenfor Fæstningsværkerne, saaledes at de, som vare paa Broerne eller i Forstæderne, ikke skulde være indbefattede under de 50 indenfor Fæstningsværkerne. Men til Overflødighed indeholder denne Forestilling endnu de Ord: „saa at disse skulle stedsse være idetmindste 50%. Det er saaledes klart, at, hvad Cancelliet indstillede til Kongen, var, at Bagerierne indenfor Kjøbenhavns Fæstningsværker stedsse skulde være idetmindste 50, hvilket tydeligt viser, at det er Meningen, at Bagerierne, naar Omstændighederne talte derfor, vel kunde blive flere end 50, men ikke færre. Det er ogsaa Tilfældet, at Collegiet udtrykkeligt i sin Forestilling beraaber sig paa Rescriptet af 10de April 1761, som gik ud paa, at man hellere maatte formere end formindste Bagergaardenes Antal, og ligeledes henleder Collegiet Hs. Majestæts Opmærksomhed paa, hvorledes Folkemængden var saa

ganske overordentligt tiltagen, hvilket Moment staaer i fuldkommen Overensstemmelse med den Anskuelse, som Udvalget har gjort gjældende, at forandrede Tidsforhold maatte kunne medføre forandrede Lovgivningsbestemmelser, uden at de Næringsdrivende, hvorom her er Tale, deraf kunne drage den mindste Berettigelse til at optræde mod den lovgivende Magt og foreskrive den: Enten skulle I vedblive til evig Tid at lade det blive staaende, som det staaer, eller ogsaa affinde Eder med os mod Erstatning. Naar jeg saaledes fastholder denne Anskuelse af Retspunktet, som Udvalget er gaaet ud fra, og hvorom hele Udvalget har forenet sig, formener jeg, at det maa være klart, at, naar man tillige tager Hensyn til Bessaffenheden af de Resolutioner, hvorom her er Spørgsmaal, og man opfatter dem efter deres Egenstaber som Instructioner fra Lovgivningsmagten til Dyrigheden om Maaden, hvorpaa den skulde ordne visse Næringsforhold, — det dermed er givet, at Udvalget ikke har kunnet komme til noget andet Resultat med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet end det, hvortil det er kommet. Og, ligesom jeg maa gjentage og slutte mig til den sidste ærede Talers Dyringer om, at man forvilder sig i uoploselige Vanskeligheder ved at gaae ind paa dette Erstatningsspørgsmaal, saaledes maa jeg formene, at man paa ingen Maade kan sammenligne det Spørgsmaal, her foreligger, med det, som exempelviis er blevet paaberaabt, nemlig Sagen angaaende Hartfornets Egalisering. Hvad denne Sag angaaer, skal jeg tilbagefalde i det ærede Things Erindring, hvorledes Erstatningsspørgsmaalet stillede sig under denne Sags Behandling. Der var dengang Tale om to Udvæjninger af Byrden, hvoraf den ene angik de communale, den anden Skattebyrderne. Udvæjningen af de communale Byrder fandt Sted uden Erstatning; med Hensyn til Skattebyrderne fandt man verimod Anledning til at gaae ind paa at give Bederlag, netop efter den eiendommelige Maade, hvorpaa dette Forhold stillede sig igjennem Lovgivningen, og efter den Retsstilling, som de paaagjældende Eiendomme havde indtaget i Kraft af denne Lovgivning, og med hvilken de vare gaaede i Handel og Wandel fra Mand til